COPACUL CUNOASTERII

Poeme Filosofice

Sorin Cerin

SORIN CERIN

COPACUL CUNOAȘTERII

Poeme filosofice

2017

SORIN CERIN – COPACUL CUNOAȘTERII
-poeme filosofice-

Manufactured in the United States of America

ISBN-13: 978-1546974161

ISBN-10: 1546974164

După lecturarea volumului *Copacul cunoașterii,* am decis să atașez fără să scot ancorele, așa cum apare în forma lui orginală, articolul Sorin Cerin, din enciclopedia Metapedia, la data de 26 Mai 2017, pentru a putea face, pentru cei ce doresc, un periplu prin titlurile cărților scrise de mine sau prin notele critice dedicate acestora.

Vă mulțumesc,
Sorin Cerin

SORIN CERIN – COPACUL CUNOAȘTERII
-poeme filosofice-

CUPRINS

- **Sorin Cerin – Enciclopedia Metapedia**

1) Copacul Cunoașterii

De ce nu ne-a spus Dumnezeu?,
că în Copacul Cunoașterii,
nu există alte fructe,
decât cele ale Iluziilor deșarte,
pe care le vinde Existența,
unui Trecut,
la fel de inexistent,
precum ne este Viitorul,
din care vrem să ne gătim,
hrana Fericirii și Îndestulării,
în Cimitirul,
cu nume de Naștere,
a unei Creații,
a Oglinzilor Paralele,
în care se irosește,
fără nici un Sens,
Eternitatea,
privindu-se în van,
cât poate fi de frumoasă,
pentru un Nimeni,
plămădit din carnea și oasele,
Deșertăciunii și Absurdului,
care nu va veni niciodată,
să o întâlnească.

2) La manșeta murdară a Morții

Ai putea vreodată,
să crezi într-un Destin,
al Libertății?,
de a fi mai mult decât tine,
o Uitare a Veninului,
care ți-a intrat,
în venele Viitorului,
pe care amândoi l-am hrănit,
cu Săruturile Zilei,
care a trecut,
atât de demult de Promisiunile,
Iluziilor Fericirii,
din care ne-am făcut,
un simplu colț de stradă,
al Iluziilor Vieții,
din care să ne desfătăm,
Moartea,
mai fericită decât ne era,
Existența,
Nasturilor Adreselor,
din buzunarele pierdute,
ale unei Iubiri,
ce nu ar fi dorit,
să ne încheie niciodată,
Destinele,
la manșeta murdară a Morții.

3) Întregul Cer al Destinului

Lasă-mi Moartea de tine în Pace,
chiar de ar fi,
să-mi traverseze,
întregul Cer al Destinului tău,
pe care aș fi dorit să înot,
înecându-mi Trecutul,
de mine însumi,
pe care nu-l pot lăsa să-mi cucerească,
Mântuirea,
de care,
nu am fost niciodată străin,
pe Oceanul Iluziilor Vieții,
și ale Morților,
din care mi-am rupt Existența,
pentru a o unge cu Păcatul Originar,
al Zâmbetului tău,
risipit pe Fața Morgii,
de Cuvinte,
spuse de Dumnezeu,
dinainte de a ne fi clădit Lumea,
Iubirii noastre.

4) Astrul Luminii Divine

Iluzie a Morții,
nu ți-am dăruit,
Veșminte de Cer,
ca să mă înveșmânți,
cu Uitarea acestei Iubiri,
pe care până și Roua Zeilor Fericirii,
și-ar fi dorit-o,
prin Iarba Clipelor,
neculese de Nimeni,
Niciodată,
dar care ne așteptau să o cosim,
pentru a ne împleti din ea,
cununa Eternității,
pe care să o purtăm,
la cununia Destinului cu Nemurirea,
Astrului Luminii Divine,
care s-ar fi aprins pentru totdeauna,
pe valurile Sângelui înfierbîntat,
ale Privirilor,
în care am fi rămas,
un etern Prezent,
și nicidecum,
o Amintire.

5) Orizontul Libertății

Mă strigă surd,
Măștile Cuvintelor,
atât de tare,
încât mi se cutremură Orizontul,
Libertății,
pe care o credeam,
mai sigură ca niciodată,
în Sângele descompus de Apusuri,
și Răsărituri,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
pe care l-a băut,
până când a înțeles,
că nu mai are voie,
să facă excese alimentare,
fiindcă-i periclitează sănătatea,
ca, în cele din urmă,
să țină regimuri,
din ce în ce mai drastice,
până când Moartea i-a spus,
că este mai sănătoasă ca niciodată,
pe străzile pline de cadavre ale Cuvintelor,
ce încă mai însemnau câte ceva,
pentru cimitirele de Vise,
care ne despărțeau,
de noi înșine.

6) Hormonii Vremurilor

Ziduri de Zâmbete,
încrucișate-n Priviri ascunse,
vor să domolească,
Hormonii Vremurilor,
prea tinere,
pentru a deveni,
Monahiile Timpului,
care se desfrânează,
de atât de multe Zile,
Goale,
încât a ajuns,
să-și afișeze impotența,
de a mai satisface,
până și Iluziile Fericirii,
pe toate gardurile ferecate,
ale Zorilor întunecați,
din sângele unui Dumnezeu,
mai indiferent de noi înșine,
creatorii Lui,
decât de propriul Său,
Sine,
pe care vrea să-L ucidă,
odată pentru totdeauna,
din peisajul astral,
al Iubirii.

7) Vânzătoare de noi înșine

Reumatisme vulgare,
sfâșie carnea Clipelor costelive,
ce-abia mai trag după ele,
rânjetul unui Destin,
al cărui bici s-a ros,
într-atât,
de spatele Speranțelor,
încât a ajuns o umbră de Neîmpliniri,
ce-au devenit,
statuile Cuvintelor și Necuvintelor,
în care ne îmbăiem,
Diminețile amare,
care-și beau cafeaua,
Iluziilor Fericirii,
care nu ne mai servesc,
fiindcă nu mai avem,
nici măcar un Zâmbet chior,
pe care să-l plătim,
pe tejgheaua Morții,
care le-a angajat,
ca Vânzătoare,
de noi înșine.

8) Să putem muri împreună

Ceruri roase de invidie,
pe Ochii sfârtecați de Albastru,
ai Zilei,
pierdute-n sângele unui Înger,
care nu ne poate salva,
din Infernul decăzut din noi înșine,
pe podeaua Destinului,
pe care a pătat-o cu sudoarea,
Iluziilor Fericirii,
în care și azi ne îmbăiem,
Deșertăciunea,
la adăpostul căreia,
ne-am retras,
deciși,
să putem muri,
împreună.

9) Care să fie

Spini pentru Mântuiri,
ne sunt vânduți de către Păcate,
pe Ridurile care și-au pierdut Farmecele,
ținute ascunse de către Timp,
pentru Moartea,
din care să ne croim,
o fărâmă de Eternitate,
care să fie,
numai a noastră,
unde să ne ascundem,
de toate Focurile Sacre,
care ne macină,
Sentimentele,
care încă ne mai taie,
din carnea,
Clipei,
în care credeam cândva,
ca fiind,
Nemurire.

10) Fardurile unor Zâmbete

Aripi smulse,
din Balamalele Ușilor,
care ne deschid,
Fermoarele Cuvintelor,
ruginite și descompuse,
ale Ochilor de Cer,
în care ne-am pierdut,
întreaga Tinerețe,
a Fardurilor unor Zâmbete,
cu care ne-am vopsit Zilele,
să pară cât mai vii,
în Lumea de Apoi,
unde ne-am copilărit,
Destinul,
pentru ca mai apoi,
să-l îngropăm,
sub mantia Despărțirii,
de noi înșine,
cei care ne-am uitat,
mai demult decât Vremea,
Speranțele.

11) Pe piața Combustibililor de Cuvinte

Pălmi de neodihnă,
trase peste storurile Sentimentelor,
lovesc neîncetat Timpul,
răvăşit de beția Infernului,
ce are mereu restanțe,
la nota de plată a Întreținerii Iubirilor,
fiindcă Focul Sacru,
este din ce în ce mai scump,
pe piața Combustibililor de Cuvinte,
care să poată suna Adevărul,
la celălalt fir,
ale propriilor Înțelesuri,
de unde să ne putem comunica,
Iluziile Fericirii,
fără teama de a putea să fim ascultați,
de vreun Dumnezeu,
care nu ne înțelege,
decât Moartea,
pentru care crede că ne-am fi născut.

12) Cât de vie ne poate fi Moartea

Nori de cerneală,
se aștern peste Ridurile Cuvintelor,
din ce în ce mai adânci,
până când,
coala de hârtie și așa atât de șifonată,
a Destinelor noastre,
devine sfârtecată,
de literele ce par a fi ales,
hainele monahale ale Incertitudinii,
devenind Monahiile care ne vor anunța Despărțirea,
de Eternitatea,
pe care o bănuiam,
că s-ar ascunde,
undeva în colțișorul unei Clipe,
rătăcite prin Inima Ochilor de Cer,
în care ne pierdeam,
Iluziile Fericirii,
una câte una,
până câna am realizat,
cât de vie ne poate fi,
Moartea.

13) Ne-am Răspuns la Întrebare

Pânze de Vise,
ne duc spre nicăieri,
corăbiile Iluziilor Vieții și ale Morții,
rătăcind odată cu valurile Timpului,
care spumegă,
în crizele sale de gelozie,
la adresele pierdute ale Clipelor goale,
de noi înșine,
cei rămași să mai credem,
că pe Lumea asta de Apoi,
mai pot exista și Țărmuri,
pe care să le dorim cu toată ardoarea,
Ființei,
în care ne-am întrupat,
Simțirea,
oricum s-ar fi numit ele,
fie și Adevăr,
chiar de eram convinși,
că ne-ar putea ucide,
Iluziile Fericirii,
pe care le respiram,
până când,
ne-am oprit,
dar, nu fiindcă era vreun Țărm,
ci, fiindcă Uitarea,
ne deveniseră,
Unul,

Singur,
prea Singur,

prea adevărat de Singur,
încât nu mai rămase,
nimic altceva,
în jurul lui,
nici măcar,
noi,
cei care am fi dat orice,
să mai putem rătăci în continuare,
chiar și fără,
să mai căutăm acel Ceva,
numit Țărm,
despre care abia acum,
am înțeles,
că nu-l vom putea afla niciodată,
fiindcă Sufletul lui era mereu fără Răspuns,
iar, dacă l-am fi aflat vreodată,
chiar și Întâmplător,
l-am fi ucis,
pentru totdeauna,
dar, nu știam asta,
și ne-am Răspuns la Întrebare,
Despărțindu-ne.

14) Spre Zidurile Nesfârșirii din noi

Stropii de Iluzii ale Morții și Vieții,
picură pe frunțile Sentimentelor,
vrăjite de Oceanele,
pline de Iluzii ale Fericirii,
care ne poartă spre Zidurile Nesfârșirii,
din noi,
pe care nu reușim să le urcăm,
îndeajuns de mult,
încât să putem înțelege,
granitul din care este sculptată,
Iubirea,
unicul semn care va rămâne,
drept aducere aminte,
unui Univers,
care se va opri pentru o Clipă,
la cavoul Destinului nostru,
și va privi cu regrete,
Ochii de Cer ai Statuii,
pe care ne-au sculptat-o Sufletele,
și care odată erau vii și visători,
crezând în Eternitatea,
pe care abia acum,
și-au dobândit-o.

15) La Flacăra Disperării

Speranțe croșetate cu râvnă,
la Morga Cuvintelor,
spre a fi duse,
în Cimitirele Sentimentelor,
unde nu mai sunt locuri libere,
pentru înhumarea unor noi Vise,
în care au crezut,
undeva-cândva,
niște Inimi de Jar,
care după ce s-au stins,
au rămas ale Nimănui,
cerșind,
pe la porțile Întrebărilor de Ceară,
care se topesc încet,
la Flacăra Disperării,
unica care ne mai luminează,
Calea Adevărului,
prin întunericul Deșertăciunii.

16) De ce toate câte sunt

Caracatițe de Simboluri,
ne împânzesc paianjenii Existenței,
cu mirosul fetid al Conștiințelor,
dărăpănate de Religiile Lumii,
pentru a reconstrui,
sanatoriul,
Iluziilor Morții și ale Vieții,
în care să ne lustruim Fericirea,
răpusă de mocirla Cuvintelor,
în care ne înecăm,
Disperarea,
de a nu putea înțelege,
de ce toate câte sunt,
se pot Întâmpla,
astfel.

17) Destin Călău

Foșnete de Amăgiri,
ne răpesc până și Iluziile Fericirii,
care încă ne mai încălzeau,
ghilotinele Pașilor,
ce cădeau grele precum Cuvântul,
din vârful Speranțelor,
până jos de tot,
în Sângele care șiroia a Moarte,
peste Țărâna frământată,
a Privirilor pierdute,
din noi,
cei debusolați,
pe cărările fără de întoarcere,
ale unui,
Destin Călău.

18) Ne vor paşte în cele din urmă

Ne naştem cu Mănuşile Destinului tăiate,
de lamele ascuţite,
ale Iluziilor Vieţii, Fericirii şi Morţii,
pentru a fi obligaţi să le coasem,
întreaga noastră Existenţă,
pe care ne-a vândut-o Timpul,
pe un preţ de nimic,
Suferinţei,
care ne va da nota binemeritată,
dulpă talentul nostru în ale croitoriei,
de a făuri Veşminte,
cât mai atrăgătoare,
Disperării şi Deşertăciunii,
care ne vor paşte în cele din urmă,
întreaga iarbă a Iubirii,
care încă mai răsare,
în Zorii Sângelui,
nostru.

19) Peste Cuvintele lapidate

Plouă cu pietre,
peste Cuvintele lapidate,
de Privirile pierdute,
la ruleta Destinului,
pe care nu le mai putem recupera vreodată,
ca să ne spele,
de Păcatele Originare ale unui Dumnezeu,
pe care nici un Înțeles,
clădit de noi,
nu-L mai poate accepta,
atât de sărac și de părăsit a ajuns,
în închisoarea trupurilor noastre,
descărnate de orice pată de Iubire,
care ar mai fi reușit să coloreze,
peisajul infernal,
al Singurătății,
de noi înșine.

20) Pe Inima Gripei Fatale

Corbii Viselor,
revin în noaptea adâncă,
a Sângelui care clocotea,
amarnic și sfidător,
a Fericire,
și care ne promitea,
că nu se va răci niciodată,
pe Inima Gripei Fatale,
a Despărțirii,
de care,
n-am fi dorit niciodată să ne molipsim.

Aripile Cerului de Plumb,
ale Cuvântului Iubire,
s-au frânt,
peste Orizonturile Viitorului,
care se prăbușea,
încet, dar, sigur,
peste frunțile Ridurilor,
săpate cât mai adânc,
de Cruzimea,
Iluziilor Fericirii,
care înțelegeau că, doar astfel,
vom putea să-L învingem,
pe Dumnezeul,
care,
după ce l-am creat,
împreună,

ne-a părăsit.

21) Iubirea prefăcută în Destin

Lasă-mi Doamne,
Moartea în pace,
ca să pot să-mi concep,
Viitorul,
pe care l-am hărăzit Iluziilor Pierdute,
ale Pașilor Conștiinței Tale,
de Dumnezeu,
plecat mai devreme dintre noi,
cei care nu ne meritam Iubirea,
Spinilor așezați pe Ușile Crucilor,
care nu se mai deschideau,
în Catedralele Inimilor noastre,
pe care Mântuitorul de Lacrimi,
nu le mai putea spăla,
Niciodată,
Bătăile de Lumină Divină,
în care ne ascultam,
Iubirea,
prefăcută în Destin.

22) Cei care ne-am clădit Adevărul

Să nu-mi spui, că nu poți să mori,
printre Lacrimile Zidirii din mine,
în care mi-am regăsit,
Eternitatea.

Și-atunci când curgeam,
prin Sângele Viitorului tău,
oare, mai eram eu,
cel pe care-l căutai,
printre Clipele Morții,
de noi înșine?

Cei care ne-am clădit Zorii,
răsfirați,
printre Cimitirele de Reproșuri,
care ne-au zidit,
Adevărul?

23) Zidire prin Fluviul Trecutului

Și-ai să poți să mă zidești,
în catedrala Sufletului tău,
pe Altarul Morții de noi înșine?,
cei plecați dintre Clipa Eternității,
în care ne-am ascuns Moartea,
mai vii ca Întotdeauna,
pe care nu o vom regreta,
atunci când vom deveni,
Eternitatea,
Stelei în care ne-am ascuns Norocul,
să nu-l prindă Nimeni,
Niciodată,
atunci când se scurgea,
prin Fluviul Trecutului,
pe meandrele căruia,
ne-am secat Privirile Eternității,
din care am decis,
să ne rânduim Destinul,
după chipul și asemănarea,
Rătăcirii de noi înșine.

24) În deriva Uitării

Mi-am întrebat deseori,
Deșertăciunea,
cine sunt eu,
în fața Iluziilor Morții,
cărora doar Eternitatea,
le mai putea da,
un strop de încredere,
atunci când Cimitirele de Vise,
în care am crezut,
atunci,
când ne acoperea,
trupurile Cuvintelor,
împotmolite în mistificările,
unui Dumnezeu,
care nu mai era al nostru,
mai puteau fi descoperite,
de Păcatele originare,
ale Morții din noi,
Care nu știam dacă,
mai erau fericite,
zâmbind mormintelor din Destinele,
Clipelor pe care am navigat,
în deriva Uitării,
părăsite,
până și de propriul Timp.

25) Eșarfa Viselor tale

Lasă-mi Sufletul,
învelit în Turnul,
din Eșarfa Viselor tale,
pe care le-am strâns,
pentru a-mi spânzura Moartea,
care-mi păzea Destinul,
Eternității,
Trecutului nostru,
peste care ne-am călcat,
Existența,
din care nu mai vroiam,
nici unul dintre noi,
să mai construim,
Biserici Viselor,
pe care să le înălțăm,
Iluziilor Morții,
din efemeritatea cărora,
să înțelegem,
cu adevărat,
Deșertăciunea și Mântuirea,
acestei Lumi.

26) Pe care le-am crezut

Rănește-mi Clipa,
dacă nu vrea să ne primească,
în Timpul Fericirii ei,
la fel de fierbinte,
precum ne sunt,
Destinele,
care ne vor la fel de topiți,
în Matricile Viitorului,
unde ar trebui,
să ne completăm,
cu aluatul frământat,
din Stelele unor Zodii,
pe care le-am crezut,
a fi ale noastre,
deși ne-au înșelat,
cu Nemurirea Îngerilor,
care nu erau ai noștri,
cei care abia,
ne învățau să murim,
pe albia unde ne spălam,
Păcatele Originare,
ale unor Biserici de Cuvinte,
în care nu ne-am rugat niciodată,
Destinele,
să se împotrivească,
Suferinței.

27) Clipele Îngerilor

În adâncuri de Întuneric,
mă rătăcesc,
de Zilele supuse Singurătății,
pe care vrea Timpul să le îngroape,
în Săruturile,
Iubirilor pierdute,
la Loteria,
de care se îndrăgostise Dumnezeul,
pe care L-am creat,
să fie mai mult decât noi înșine,
cei care ne ucideam,
Clipele Îngerilor,
din care ne fierbeam,
Sângele Iubirii,
umilit de Viitor,
într-atât de mult,
încât,
a devenit,
o Icoană a Bisericilor din Cuvintele,
la care ne închinam,
Viitorul,
pe care nu-l mai recunoșteam,
atunci când deveneam dezgropați,
de toate Iluziile Fericirii,
Morții și Vieții,
noastre.

28) Viitorul bătut

Câte Zile să ne fi murit,
după ce ne-am spânzurat,
Clipa Eternităţii,
în care ne-am ascuns,
Nemurirea,
Ochilor de Cer,
ai Libertăţii,
de a deveni Cuvânt,
al cărui Înţeles,
să poată înota,
în Iluziile Vieţii şi ale Morţii,
la crucea cărora,
să ne putem plânge,
Viitorul bătut,
de Vânturile unor Destine,
pe care,
nici unul dintre meteorologii,
Bibliilor unor Religii,
nu par să le înţeleagă,
fără,
Iubirea din noi.

29) Pline de Regăsiri

Lasă-mi Iluziile Morții,
în Pacea,
de Dincolo de Timpul,
Eternității,
pe care l-am compromis,
cu Iluziile Fericirii,
pe care nicio Viață,
nu le-ar fi înțeles,
vreodată,
fără strâmtoarea,
brațelor de Amăgiri,
pline de Regăsiri,
descărnate de mine însumi,
din Regatul fără nume,
al Zâmbetelor tale,
din care mi-am sculptat Diadema,
pe care o voi urma,
la gâtul infidel,
al Pașilor pe care-i voi urma,
dincolo de Viața Întâlnirii,
care ne-a murit,
la colțul străzii,
Despărțirii.

30) Îngeri de gheață

Și care nori,
ai Cuvintelor,
nu ne-ar fi plouat cu Amintiri,
dacă nu reușeam,
să ne ucidem,
Îngerii de gheață,
care nu ne mai puteau ridica,
deasupra Săruturilor,
din care să ne ridicăm,
tăria grea și amețitoare,
pe care să o bem,
din carnea Cerului Ochilor tăi,
și suflarea Dumnezeului,
pe care l-am creat,
pentru pașii roși de Dor,
ai Zilei,
care ne-a întâlnit,
Iluziile Morții și ale Vieții,
ce ne-au redat,
Eternitatea,
mai fără de Timp,
și Suflet,
ca Niciodată.

31) Ale cărei Gropițe

Mi-am irosit Zilele Gândurilor,
pe aripile decăzute,
ale Valurilor de Lacrimi,
în care n-aș fi dorit să mai cred,
atunci când mi-am înecat,
Iluziile Vieții, Fericirii și ale Morții,
în Zâmbetul străzii Disperării,
al cărei Colț,
se termina,
în Obrajii Deșertăciunii Existenței tale,
ale cărei Gropițe,
abia începuseră să mijească,
reci și triste,
odată cu Zorii regăsirii Legământului,
care ne-a născut Întruparea,
în atât de multe Virgule,
încât nicio Iluzie a Fericirii,
nu mai reușea să ne dea Liniștea,
de care ar fi avut nevoie,
Cimitirele de Cuvinte,
în care încercam să ne ascundem,
Adevărurile unei Iubiri,
pe care nu o mai puteam respira,
ca fiind,
Viitorul
pe care Destinul,
l-ar fi hărăzit,
Morții,
căreia îi eram datori,
cu propriile noastre Nașteri.

32) Crima Zilei

Să-mi aşezi Coroana Viselor tale,
peste Veşmintele Destinului meu,
în care eram să ne înecăm,
Eternitatea,
dacă nu ne-ar fi salvat de Iluziile Vieţii şi ale Morţii,
Crima Zilei,
care şi-a ucis Mântuitorul de Iluzii,
în care ne-am pierdut Destinul,
ce nu ne mai putea ucide Viitorul,
după bunul plac,
al unui Dumnezeu pe care l-am clădit,
după chipul şi asemănarea Suferinţei,
care ne-a fost dată pe muntele Credinţei,
ce aveam să-l urcăm,
alături de Mântuitorul Păcatelor Originare,
ale Deşertăciunii,
de a nu mai fi noi,
cei însetaţi de Adevărul,
Zeilor în care nu mai cred,
mai demult decât Vremurile,
Bisericilor de Cuvinte,
din care şi-au făcut,
Cavouri de Eternitate,
Cimitirele Anilor,
care ne-au călăuzit,
Căile stoarse de Venin,
ale Urii,

din Inimile unui Timp,
al Disperării,
pe care nici unul dintre noi,
nu ne-am fi dorit să alunecăm,
descleștându-ne,
mâinile împreunate ale Sentimentelor,
care ne țineau uniți.

33) Eram noi înșine Moarte

Să-mi spui Doamne,
cât hazard mai trebuie să treacă pe Apele Vieții?,
ca să putem înțelege Sensul Iluziilor Morții,
din care ne-am înveșmântat Dorul de Iubire,
cu Fericirea de a trăi,
pe buzele Prăpastiilor,
dintre,
Ferestrele de Cer,
ale Dorințelor Tale,
pe care le-am deschis larg,
în Zorii Luminii Divine,
ale Sufletelor ce ne înmugureau,
odată cu Răsăritul Eternității,
pe care nicio Umbră a Trecutului,
nu o mai putea lovi,
cu Descântecele Păcatelor Originare,
de n-ar fi fost,
lăsate Moștenire,
de un Dumnezeu,
mai dement,
decât,
putea să-L clădească,
Trupurile Libertății noastre,
pe care le sărutam,
făcând Dragoste,
crezând că atunci când,

înotam prin Gândurile Dorinței,
Pasiunii și Desfătării,
este bine,
să ne clădim un alt Dumnezeu,
fără să conștientizăm,
că ne loveam de colțurile,
Stelei Nemuririi,
ce devenea,
din ce în ce mai rece,
față de noi,
până când am realizat,
că eram noi înșine,
Moarte.

34) În brațele roase de Vreme ale Nemuririi

Cine ne-ar fi fost Trecutul,
dacă nu am fi înțeles,
necesitatea Morții,
care să ne spele Ochii Uitării,
cu veninul Libertății,
de a fi Cerul Mântuirii unui Timp,
al Nimănui,
din care să ne clădim,
Căile pietruite,
cu Clipe Eterne,
ale Destinului,
pe care nici un Orizont,
să nu reușească vreodată,
să le prindă,
în pălmile bătătorite,
de Iluziile Morții,
ale Sângelui irosit,
de Moartea,
prin care respiră,
Iubirea,
din noi,
irosindu-și Eternitatea,
în brațele roase de Vreme,
ale Nemuririi.

35) Să-ți ating Nemurirea

Taie-mi Clipele de Osândă,
condamnate de Păcatele Originare,
din Zilele dăruite Destinului,
doar ca să pot,
să-ți ating Nemurirea,
Ochilor Ferestrelor de Cer,
pe care vreau să le deschid,
din Sângele Viitorului,
care-mi fierbe,
pentru tine,
în Cazanele Destinelor,
din care vreau să evadăm,
până dincolo de Eternitate,
încât să ne sorbim Steaua Nemuririi,
în Zorii Privirilor,
pe care să-i legăm,
odată pentru totdeauna,
de stâlpul Caznelor unui Timp,
care să nu mai poată fugi niciodată,
cu propriile noastre Clipe,
spre Moarte,
oricât de greu,
i-ar veni,
Trecutului.

36) Cârpe de șters

Cine ne-a vândut carnea Clipelor expirate,
pe galantarele Creației,
atât de greșită,
încât nu a lăsat nimănui dreptul,
să poată învinge Iluziile Fericirii,
Morții sau ale Vieții,
care să devină cârpe de șters,
aleile cimitirelor,
din Zâmbetele șterse,
de pe parbrizele sparte,
ale Speranțelor,
îndoite cu mai mult neadevăr,
decât ar putea cuprinde,
Disperarea,
zeilor neîncoronați ai Iubirilor desfrânate,
din catedralele ruinate,
ale Sufletelor noastre.

37) Păcatul Originar pereche

Spini de Întrebări,
siluiesc Clipele mântuitoare ale Uitării,
care împletesc coroane,
de Jertfe perfide,
pentru a fi purtate,
pe umerii gârboviți,
ai Iubirilor neîmplinite,
pentru că nu și-au găsit în această existență,
Păcatul Originar pereche,
al cărui Suflet,
să se poată întrupa în Timpul,
unui Destin,
oricât de corupt sau murdar,
numai să nască,
o poveste,
demnă de Iluziile Fericirii,
unde Moartea să rămână,
cel puțin o singură dată,
datoare Vieții.

38) Cuvintele unei Creații

Pahare sparte,
de Zilele bete de atât de multă Noapte,
câtă au reușit să bea,
la crâșma părăsită a unui Timp bezmetic,
care și-a alungat de acasă,
toate Vremurile,
care-i puteau da o identitate,
oricât de falsă,
ar suna,
pe buzele crăpate,
de viscolele Iluziilor Vieții și ale Morții,
unde se ivesc zgribulite și lipsite de patos,
Cuvintele unei Creații,
pe care Nimeni,
nu și-ar fi dorit-o,
Adevăr.

39) Sfărâmată necontenit

Porți deschise,
doar celor care reușesc,
să se târască îndeajuns,
la tălpile Iluziilor Fericirii,
arse de arșița ucigătoare,
a unui Adevăr,
peste care adie boarea Morții,
din care ne tragem seva Existenței,
părăsită de propriul Destin,
care ar fi târât-o,
în acest ocean de Iluzii,
unde și-a înecat propriile Vremuri,
ale Realității,
sfărâmată necontenit,
de epavele Cuvintelor,
în care mai sperăm,
că ne vor duce până dincolo de Tărâmul,
unde Eternitatea poate înflori,
fără a plăti prețul piperat,
al Disperării și Deșertăciunii.

40) Nonsensul Creației

Unghiile însângerate ale Conștiinței,
încă mai scormonesc,
în Plumbul greu și nepăsător al Existenței,
după câte un Cuvânt,
părăsit de Virgulele,
care le-au fost amante,
atâta amar de Vremuri,
pline de Pelinul Gândurilor,
ce vroiau să se întrupeze,
în puzderia de Cimitire ale Cununiilor,
răpuse prin casele de piatră ruinată,
ale Cavourilor,
din Ochii de Cer Noros,
ai Iluziilor Fericirii,
ale căror Orizonturi,
nu pot fi atinse niciodată,
de către degetele neiertătoare,
ale Timpului,
după gratiile cărora,
își ascunde Clipele,
Nonsensul Creației.

41) Căpușele Cuvintelor încrucișate

Lasă-mi Moartea în pace,
atâta Timp cât nu pot să mor,
dinaintea Visului Destinului tău,
împuns de Regretele,
Îngerilor Înfometați,
de Căpușele Cuvintelor Încrucișate,
ale unui Destin nemernic,
pe care Infractorii existențiali,
ai Clipelor,
nu reușesc nici acum,
să-l prindă,
cu mâna întinsă,
deasupra Morții,
Iubrii noastre,
căzute în plasele paraziților,
de Inimi răscolite,
ale unui Dumnezeu,
care și-a pierdut la Jocurile de Noroc,
ale Existenței,
Bisericile.

42) Deşertăciunea unei Mântuiri

Zeii neîncoronaţi ai Privirilor,
se roagă Iluziilor Morţii,
să le permită a rămâne în Veşnicia lor,
fiindcă nu le mai prieşte,
Nemurirea Iluziilor unei Vieţi,
a cărei îndestulare,
a sfârtecat Cuvintele,
până când le-au devorat,
întreaga Carne de Conţinut,
pentru a fi prăjită pe rugul,
Deşertăciunii unei Mântuiri,
a Nimănui,
ca în cele din urmă,
să satisfacă,
toate gusturile refinate ale Disperării,
de a crea un Dumnezeu,
după chipul şi asemănarea,
Vorbelor Goale,
din noi.

43) La Altarul Sfânt

Mi-am pus Mantaua de Stele,
ce păreau că scriu pentru noi,
printre multe altele,
și Cuvântul,
Te Iubesc,
sub streașina căruia,
ne-am adăpostit,
undeva-cândva,
Destinul,
pe care nici o ploaie de Clipe,
părea că nu-l înțelege,
îndeajuns încât,
să poată fura Inima Eternității,
uneia dintre ele,
pe care să o ducă,
la Altarul Sfânt al unei Iubiri,
care să nu poată fi răpită vreodată,
de Pașii Compromisurilor,
dintre Timp,
și Moarte.

44) Pare a se fi stins

E atâta de multă Liniște,
în strigătul surd,
al Focului Sacru,
care pare a se fi stins,
pe prispa pleoapelor Cuvântului,
din care ne-am zămislit,
Lacrima Viitorului,
în care ne-am înecat,
pierzându-ne Steaua,
care nu ne mai aștepta,
ca să ne lumineze,
Calea Păcatelor Originare,
pe care le purtam împreună,
cu aceeași roabă,
a Disperării.

45) Podelele Îngerilor de Lacrimi

Câtă ploaie de Vise,
mai poate să ne ude,
rana sângerândă a Timpului,
care ni s-a tăiat,
în Promisiunile prescrise de Întuneric,
Nopții,
pe care nu o vom mai regăsi niciodată,
în același pat al Iluziilor Fericirii,
pe care le traversase Viața,
pentru noi,
făcându-ne cu adevărat,
Cărămizi de Simțire,
pentru a fi așezate,
la temelia Templului,
pe care-l construiam în noi,
la care să ne rugăm,
de fiecare dată,
Zorii Sângelui fierbinte al Trecutului,
să ne inunde cu Amintirile sale,
Podelele,
Îngerilor de Lacrimi,
pe care tocmai le spălam,
de noi înșine,
pentru a nu mai fi atât de amare,
atunci când sunt băute,
în cafeaua începutului de Lume,
al unei noi Zile,

care de fapt,
se identifica,
cu Inima,
ce încă mai spera,
să poată bate clopotele Destinului,
pentru o nouă cununie,
a Eternității,
cu Lumina Divină,
care ne mai rămaseră,
prin portofelele goale de Clipe,
ale Morții.

46) Nu cumva să ne fure

Respirăm prin Iluziile Morții,
întreaga Viață,
care s-a compromis,
atunci când a acceptat,
propunerea Păcatului Originar,
de a ne ține lumina aprinsă,
a Stelei Deșertăciunii,
ca nu cumva să ne fure,
Adevărul Absolut,
care înfruntă tăriile Întunericului,
pentru a mântui Eternitățile Clipelor,
cu Nonsensul Existențial,
al Absurdului.

47) Arse cât mai profund

Priveliști de Întrebări,
se desfată cu carnea tocată mărunt,
a Cuvintelor,
arse cât mai profund,
pe jarul unei Creații,
pe care nici o Nemurire,
nu o poate binecuvânta,
cu strălucirea Stelei,
în care am fi vrut să evadăm,
din spatele gratiilor Destinului,
care ne întemnița,
Viitorul,
forțându-l să ne despartă,
de noi înșine,
pentru,
totdeauna.

48) Dacă mai existăm?

Risipește-mi Demonii Credinței,
măcinați de Ochii de Cer,
ai Icoanei Sufletului tău,
la care mă rog,
să o pot așeza,
pe pereții reci și decojiți,
ai Catedralei Străinului din mine,
pe care n-am avut,
niciodată,
curajul să-l întreb,
dacă mai existăm?,
sau am murit,
mai demult,
decât toate Vremurile,
unul față de celălalt?

49) Până când apare

Câte coarde să-și fi lustruit Dumnezeu,
atunci când ți-a făurit,
Cântecul Ochilor de Cer,
ce mă privesc,
și pe care,
încă-l fredonează,
Îngerii Speranțelor,
în vuietul infernal,
al Cascadei unor Sentimente,
care lovește cu tărie,
în stânca Sufletului,
propriei noastre Existențe,
folosind dalta dură a Destinului,
pe care o sculptează,
până când apare,
Inima de Gheață a unui Cuvânt,
pe care nu l-am fi băgat în seamă,
dacă n-am fi căzut în capcana,
Iluziilor Fericirii,
ale unor Vieți și Morți,
pe care n-am fi vrut să le recunoaștem,
Niciodată,
ori de câte ori,
ne-am fi reîncarnat Zilele,
în Perfecțiunea atât de străină a unei Stele,
care să redevină,
Profunzimea,

în care altădată,
cunoșteam Adevărul Absolut,
Iubindu-ne,
Dar, care nu mai era,
mai demult de o Eternitate,
Steaua noastră.

50) Doamne

Fulgeră-mi Patimile,
Doamne,
până când să-mi potolesc Ţărâna,
cu mirosul de mir al Nemuririi,
din care să-mi fac sicriu,
pentru toate Iluziile Fericirii,
pe care le-am crescut,
sub binefăcătoarea Mântuire,
a Păcatelor Originare,
care mi-au dat tăria,
de a merge mai departe,
la fel de proaspăt,
precum ne era pâinea Credinţei,
care nu mai reuşea,
să-mi hrănească,
gurile ispititoare ale Clipelor,
care se sfârşeau înfometate de Iubire,
pe treptele bisericilor Tale,
Doamne.

51) Statui întregi

N-aș putea,
să învăț a desluși vreodată,
Taina?,
prin care Cerul,
a devenit,
adversarul Țărânei,
din Sărutul Facerii,
care ne încarcera Simțirea,
condamnând-o pe Viață,
în spatele gratiilor,
Iluziilor Fericirii,
și Iluziilor Morții,
din care să ne împletim,
îndeajuns de multe Clipe,
la fuiorul răstignit al Destinului,
pe care să le ucidem de fiecare dată,
cu nepăsarea unor Pietre,
din care ne-am fi putut ciopli,
statui întregi,
de Adevăruri Absolute.

52) După Deșertăciune și Absurd

Întreg nisipul de Vise,
pe care-l cerne Timpul,
prin Clepsidrele Credințelor,
nu mi-ar fi îndeajuns,
ca să pot înțelege,
de ce frântura de Clipă a Iluziei Morții,
este mai puternică,
decât toți Anii de Plumb,
topit,
după Cunoaștere, Conștientizare și Simțire,
pe care i-am adunat în tolba roasă de Vremuri,
a Începutului și Sfârșitului,
Sângelui,
care-mi clocotea,
fierbând,
după Deșertăciunea și Absurdul,
acestei Lumi,
care s-a dovedit,
a fi,
a Nimănui.

53) Primite în dar

Ai orbit,
de atâta strălucire,
afișată prin Bibliile,
prostituatelor murdare,
de pe la colțurile străzilor,
cu nume de biserici,
Dumnezeule,
al Nimănui?,
încât n-ai mai ajuns,
să vezi,
crimele zilnice,
ale Absurdului,
pentru care,
ai creat această Lume,
mai desfrânată,
decât se poate destrăbăla,
orice închipuire,
a propriilor noastre,
Păcate Originare,
primite în dar,
de la Tine.

54) Rătăcindu-ne de Clepsidră

Dinții însângerați,
ai Orizontului,
mușcă adânc,
în carnea Cuvintelor,
după care,
am fi vrut să ne ascundem,
Disperarea de a rămâne,
veșnic înfometați,
de noi înșine,
sfârtecându-ne Zilele Inimilor,
cu lamele ascuțite ale Nopților,
prin care ne pierdeam,
rătăcindu-ne de Clepsidra,
care ne era hărăzită,
să ne poată cerne Iluziile Fericirii,
până când,
nisipul Pasiunii ne va fi secat,
din Lacrima uscată,
a Existenței.

55) Undeva-cândva într-o altă Lume

Oricâte statui de Zile,
ne-am fi sculptat,
la porţile Regăsirii,
nu există nici o singură Clipă,
din căuşul palmei căreia,
să reuşim,
a bea Apa Nemuririi,
pe care să o transformăm,
în Steaua Luminii Divine,
pe care să rătăcim la nesfârşit,
din Univers în Univers,
până când,
vom fi noi înşine,
un astru,
al Eternităţii,
unei Iubiri,
care să aprindă Noapte de Noapte,
felinarele Speranţelor,
în alţi Ochi de Cer,
care-şi pierd,
Depărtările,
unii într-alţii,
sorbind fiecare Răsărit,
din trupurile Cuvintelor,
ale căror Creator eram noi,
undeva-cândva,
într-o altă Lume,
dar care din păcate,
nu ne aparţinea.

56) La Balul Mascat al Adevărului

Poate că măslinii Păcii,
s-au uscat,
în Grădina Raiului,
fiindcă Dumnezeu,
nu mai gătește Lumea,
pe tigaia Existenței,
la Balul Mascat al Adevărurilor,
cu uleiul acestora,
de copaci ai Luminii Divine,
și în locul lor,
au fost plantați,
Spinii de Vorbe Goale,
ce au luat locul,
Cuvântului Facerii,
fiindcă pot fi folosiți,
la Coroanele Mântuitorilor,
care suntem noi,
cei loviți, înțepați,
blestemați, torturați,
de către Destinele Suferințelor,
care ne-au vândut,
până și ultima suflare,
Iluziilor Morții,
care ne obligă să le construim Biserici,
la care să-și închine,
Deșertăciunea.

57) Doar Blestemul acestei Lumi

Câte Repulsii,
ne-au fost culese,
de către Destin,
până când Moartea,
a înțeles,
că trebuie să ne învețe,
harta Aleilor,
tuturor Cimitirelor,
de Iubiri,
pe care le-am căutat vreodată,
atunci când,
Singurătățile de noi înșine,
ar fi devenit mai amare,
decât Creația,
unui Dumnezeu al Nimănui,
pe care doar Blestemul,
acestei Lumi,
L-ar mai putea înțelege.

58) În Mareea Libertății

Navigam,
pe valurile Icoanelor,
Cuvintelor,
care ne spălau,
îndeajuns de Demult,
Lacrimile Adevărului,
care se scurgeau,
în Mareea Libertății,
pe care ne-am mototolit-o,
pe Hârtia propriului nostru,
Orizont,
ale cărui Flux și Reflux,
de Sentimente,
din Zestrea amară,
a Iluziilor Fericirii,
pe care oricât de mult l-am dori,
sub Perna Viitorului,
nu le vom putea atinge niciodată,
fiindcă sunt clădite,
din Penele zgribulite ale Apusului,
Iubirii noastre,
pe care nu le mai putem recupera,
de la Instanța Supremă,
a Morții.

59) Moartea rătăcită

Lanțuri de Ziduri,
legate de Cuvintele,
părtașe la Duelurile Simțirilor,
pe care Dumnezeu ni le-a însămânțat,
ca să ne taie Menirea,
Iluziilor Morții și ale Vieții,
cu lamele grele și tăioase,
ale Înstrăinării de noi înșine,
cei părăsiți,
de Vatra,
Eternității,
căreia,
i-am fi furat,
Viitorul,
pe care nici un Trecut al Patimilor ,
pline de Testamente,
ale vreunui Mântuitor,
nu-l mai recunoștea,
prin Bisericile,
Gândurilor sale,
de Înger părăsit,
de propriul Paradis,
al Determinării,
de a ne regăsi numai prin Moartea,
rătăcită,
prin Sângele scurs al Deșertăciunii,
în care ne-am fi înecat,
Adevărul Absolut,
al gratiilor unei Libertăți,

a Nimănui.

60) Să pot arde

Tună-mă cu Fulgerele Destinului tău,
să pot arde,
pe rugul Simţirii,
aprins de Dumnezeu,
pentru Inima ta,
ce mă bate,
într-atât de tare,
încât întregul Orizont al Pasiunii,
s-a înecat în Sângele Răsăritului,
pe care ne pluteşte Ziua,
deasupra Clipelor căreia,
vom naviga,
spre Nesfârşitul Creaţiei,
unui Dumnezeu,
creat numai de noi,
printre Cuvintele,
care ne ard Înţelesurile,
pe jarul Privirilor,
care ne topeşte Eternitatea,
până când,
vom deveni,
o singură Stea,
a Nemuririi,
unei Icoane de Adevăr Absolut,
agăţată în Sângele Viitorului,
nostru.

61) Lanțurile Viitorului

Stropește-mă cu Lacrima Destinului,
ca să mă înec,
dincolo de Plânsul unui Dumnezeu,
pe care L-am fi creat,
doar ca să ne apere de noi înșine,
cei uciși,
de Eternitățile Clipelor sale Efemere,
create la beția de Cuvinte ale Facerii,
pe care le-am împletit,
cu Dorul de Fericire,
neştiind,
cât de vânduți eram,
Iluziilor,
prin care,
Greșeala,
Evenimentului Primordial al Existenței,
ne-a vândut Deșertăciunii,
cu tot cu Iubirea,
pe care Nimeni,
niciodată,
nu o va putea topi,
în Lanțurile Viitorului,
prin care să ne lege,
Trecutul.

62) Mai pot da Sens Existenței

Zodii roase de remușcări,
prezic Trecutul,
a cărui smoală încă mai fumegă,
la Răsăritul însângerat,
al Despărțirii,
ce pare că abia s-a trezit,
și mă privește amețită,
de atâta Somn,
prins pe malurile Apei Vieții,
care se scurge,
vuind sinistru a Suferințe,
către Iluziile Morții,
unicele,
care mai pot da,
cu adevărat Sens,
Existenței.

63) În fața propriei Eternități

Brățări de Lacrimi,
cad adormite,
pe brațele Norilor,
din Ridurile de cerneală aprinsă a Literelor,
care se arcuiesc,
peste podurile reci,
de piatră roasă,
care ne traversează,
Virgulele din Priviri,
ce curg abătute,
spre noi Spații,
unde cred că-și vor găsi,
Frazele,
care să le respecte,
așa cum nu a făcut-o niciodată,
Timpul indiferent,
care s-a crezut mai inutil,
decât toate Speranțele noastre la un loc,
în fața propriei Eternități.

64) Suflet de Cer

Mi-am invitat Onomastica,
la dansul Existenței,
născându-mă Pustiu,
îngenuncheat în fața Orizonturilor,
care m-au hrănit mereu,
cu Visele Deșertăciunii.
ce m-au reinventat,
pe fețele Orgoliilor,
șterse cu batista,
Iluziilor Vieții și ale Morții,
prin care mai înot și azi,
căutând Scopul,
pentru care unei Stele i-a sângerat,
Nemurirea,
creându-mă,
un Suflet de Cer,
pe care să scrie Dumnezeu,
cu Norii gândurilor Sale,
cât de mult poate iubi sau urî,
această Lume,
peste care plouă adesea cu Amintiri,
despre fapte care nu mai sunt,
și nici nu vor mai reveni vreodată,
prin Urmele adânci,
pe care nu le mai caută,
Nimeni.

65) Lumea de Apoi a Cuvintelor

Zidind,
am devenit Creatorii Iluziilor Vieții,
din care am făurit Catedrale de Patimi și Orgolii,
din amvonul cărora ne predică,
preoții Iluziilor Morții,
despre Fericirea și Iubirea,
care abundă,
în Lumea de Apoi,
a Cuvintelor în care am crezut,
cărora ne-am închinat,
întreaga Suferință,
șlefuindu-le pe alocuri,
unde se vedea cum mucegaiul rece și inert,
al Uitării,
le încolțise,
vrând să le vâneze,
Menirea,
pentru care am așteptat,
o Eternitate,
ca să ne naștem,
într-o Veșnicie a Timpului Pierdut.

66) Cine anume suntem?

Scrie-mi,
pe Inima decojită de Timp,
spre a fi sfărâmată,
la Balul Mascat al Iluziilor Vieții,
unde ne pierdem,
în mulțimea Numerelor,
fără să știm cu adevărat vreodată,
cine anume suntem?,
chiar și atunci,
când,
alergăm răniți de Iubire,
pe culoarul rece și indiferent,
al Morții,
de noi înșine,
cei care am ars,
doar o frântură de rază,
din Steaua,
pe care o credeam,
a fi,
a noastră,
pentru totdeauna.

67) Mântuirea și Slava

Viața este o regulă,
a Dezastrului predestinat
de a fi un Om,
care să-l clădească,
pe Dumnezeul Iubirii,
după chipul și asemănarea,
Suferințelor îndurate,
de Zilele amare,
ale Pașilor măcinați,
de Vremurile Infernului,
pe care-l ctitorim,
întru Mântuirea și Slava,
Ierarhiei unor Clovni,
ai Iluziilor Fericirii,
care ne predică,
din amvonul existențial al Loteriei,
binefacerile Morții.

68) După Somnul adânc

Gratii de Înțelesuri,
rănesc Zilele profunde,
ale Adevărului,
înecat în propria-i Iluzie a Morții,
pe care nu poate să o arunce,
dincolo de el însuși,
mai devreme,
ca, Cerul Cuvântului,
să se lumineze,
începând să curgă,
în valuri de Regrete,
peste fruntea Libertății,
care abia se desmeticise,
după Somnul adânc,
pe care i-l dăruiseră,
Iluziile Fericirii.

69) Lumea Basmelor

Zeii Conștiințelor,
și-au pierdut Paradisul,
la loteria Deșertăciunii,
unde am jucat și noi,
la Marea Tragere a Iubirii,
în piepturile fierbinți,
ale Speranțelor,
fericite să poată crede în orice,
mai ales în noi înșine,
fără să poată găsi vreodată Împlinirea,
care nu le mai așteaptă,
de mai dedinainte,
de a fi Lumea Basmelor,
ale cărei Iluzii,
beau neîncetat,
Viața, Fericirea și Moartea,
fără să se mai sature,
vreodată de noi,
cum a făcut-o,
Dumnezeul creat,
de Visele și Voințele pe care le-am sădit,
în trupurile Inimilor,
ce-au devenit Ceasornice defecte,
care nu ne mai bat Timpul,
Împreună.

70) Ne rugam să strălucească

Frânghii de Nori,
spânzură Timpul,
care ne-a ucis Steaua Nemuririi,
în care credeam,
clădindu-i biserici de Promisiuni,
prin care ne rugam,
să strălucească,
până la poalele Muntelui Eternității,
pe care să-l urcăm împreună,
în același Cavou al Fericirii,
pe care-l transformasem,
într-o caleașcă de aur,
trasă de caii liberi ai Viselor,
peste galaxii întregi de Clipe,
care să ne binecuvânteze,
cu nemurirea lor.

71) Alt Dumnezeu

Eram alături,
la masa Iluziilor Fericirii,
ca să ne pierdem Privirile,
fiindcă în locul lor doream,
să ne zidim Sufletele,
în palatele de cleștar,
ale Nemuririi,
devenind cărămizi de Pasiuni,
care să sprijine Porțile Paradisului,
unui alt Dumnezeu,
decât cel pe care-l credeam în stare,
să ne lase să rămânem,
Împreună.

72) Ceea ce sunt

Singurătate,
de Dumnezeu,
de mine însumi,
de Fericire,
de Viață,
de Moarte,
de toate Iluziile câte sunt,
nu sunt,
și vor mai fi,
redă-mi încrederea,
în Eternitatea Stelei,
Destinului,
care m-a ales,
din praful Universului,
să facă din mine,
ceea ce sunt,
voi fi,
și am fost.

73) Iubiri Roase

Orgolii părăginite,
pe străzile insalubre,
ale Iluziilor Vieții,
Fericirii și Morții,
se vând pe nimic,
Iubirilor Roase,
de atât de multe Vise deșarte,
care le-au trecut pragul Despărțirii,
date pe nimic,
unor Divorțuri absurde,
ale Întrebărilor,
rămase fără Răspunsuri,
din Cerul cărora ne făurim azi,
Ferestre Deschise,
către un Viitor,
cât mai luminos,
în care nici măcar Speranțele,
nu mai pot crede.

74) Labirinturi fără ieşire

Nu Moartea,
este aceea care ucide,
ci, Viaţa,
nu Iubirea,
este aceea care suferă,
ci, Deşertăciunea ei,
pierdută de Lacrimile Deznădejdii,
pe strada întunecată a Destinului,
care-au cucerit această Lume,
într-atât,
încât i-a oferit în dar,
întregul Timp al Stelelor,
care o călăuzeau,
prin Labirinturile Nonsensului,
fără de ieşire,
al Existenţei.

75) O Lumânare a unei Amintiri

Atunci când Norii,
pălmuiau Orizonturile,
Vieții și Morții,
cu furtunile Privirilor,
fără de Răspunsuri,
pe Aripile de Cer,
care le întrebau mereu,
de ce s-au prăbușit,
atunci când mai aveau atât de puțin,
până la Steaua Destinului,
pe care să o aprindem,
cu torța Sentimentelor,
care încă ard pe jarul Inimii,
devenită,
o Lumânare a unei Amintiri,
care se topește încet dar sigur,
la Icoana,
Iluziilor Fericirii noastre.

76) Zorii Rugului

Atât de departe de mine,
m-am Regăsit,
încât știu,
că nu voi ajunge niciodată,
până Acolo,
fără Zorii Rugului,
Inimii tale,
la care să-mi topesc,
Plumbul Aripilor Deșertăciunii,
care mi-au frânt Menirea,
de a urca pe scările celeste ale Viitorului,
până la Moartea,
care mă așteaptă tăcută și rece,
pe care să o desprind,
din rama Icoanei Destinului meu,
și să o arunc,
în Infinitul Nimicniciei,
care a creat această Lume,
a Păcatelor Originare,
de care nici unul dintre noi,
n-am fi avut nevoie vreodată.

77) Printre Cuvintele ucise

Lasă-mi Singurătatea în pace,
și învață-mă să mor,
printre Cuvintele,
ucise,
de Zâmbetele Promisiunilor,
în care ne-am scăldat,
Întrebările,
pentru care am fost născuți,
de Moarte,
atât de dragi Vieții,
pe care n-am înțeles-o niciodată,
la Hora Iluziilor Fericirii,
din care ne-am făcut,
Horoscopul Zodiilor,
pe care l-am legat,
la copacul Destinului,
atunci când era deja uscat,
de Clipele Eterne,
în care nu mai credeam,
nici unul dintre noi.
că va mai reuși,
să înmugurească,
vreodată.

Sorin Cerin – Enciclopedia Metapedia

Sorin Cerin

Sorin Cerin (*n. 25 noiembrie 1963 la Baia Mare*) este un important filosof, autor de aforisme, eseist, poet și romancier român , născut pe numele **Hodorogea Sorin** Este fiul **Rodicăi Hodorogea**, născută **Pintea**, fiica protopopului **Pintea Iuliu**. Din 1987 ia numele de Cerin prin căsătoria sa cu avocata **Cerin Mariana**. Motivează acest gest prin faptul că era fiul vitreg al celui căruia îi purta numele.[1] Curând se desparte de aceasta iar din anul 2000 se recăsătoreşte cu inginera **Dana Cristina Gorincioiu** [2]. Sorin Cerin este membru de onoare al Asociației Canadiene a Scriitorilor Români A.C.S.R.[3] care editează revista Destine literare[4]

Cuprins

[ascunde]

Biografie

Marea parte a copilăriei o petrece la parohia bunicului său, preot ortodox, situată în comuna Săuca, judeţul Satu Mare.Acea casă parohială era locul unde a copilărit şi poetul maghiar Kolcsey Ferencz unul

dintre scriitorii reprezentativi ai Ungariei.[5]După terminarea liceului la Baia Mare, urmează cursurile Institului de Limbă şi Cultură Italiană din Bucureşti. Participă activ la Revoluţia din decembrie 1989 fiind printre primii care reuşesc să intre în fostul Comitet Central. După evenimentele din decembrie devine redactor al secţiei politice al cotidianului *Dreptatea* al Partidului Naţional Ţărănesc Creştin şi Democrat. Datorită mineriadelor din cauza cărora a avut de suferit, alege calea exilului şi se refugiază în Statele Unite ale Americii. După câţiva ani se reîntoarce în România, stabilindu-se la Bucureşti, pentru a mai lipsi doar o perioadă când se afla pe continentul australian în calitate de corespondent internaţional de presă pentru Australia.[6][7]

Procesul Wikipedia

Sorin Cerin a dat în judecată [8],[9] unii dintre administratorii sau foști administratori ai Wikipediei românești pe motiv că aceștia ar fi susținut, după cum anunță, pentru prima dată, postul de televiziune **Digi24** dar și alte pagini de știri[10],[11],[12] că **„Practic nu există material independent, serios care să-i probeze notabilitatea, opera este ignorată de specialiști.”**[13]. După această decizie privind ștergerea articolului Sorin Cerin din Wikipedia s-a

cerut recuperarea respectivului articol pe motiv că sunt nenumărați specialiști universitari, recunoscuți de mediul academic, ca fiind critici literari importanți, care au scris despre opera lui Sorin Cerin încă de atunci. Rezultatul a fost:"***Nu se mai discută de mult la obiect. Pagina rămâne ștearsă."***, după ce **s-a cerut insistent ca să nu se discute despre recuperare și argumentele aduse**,contrar tuturor politicilor și principiilor Wikipedia.[14]În cele din urmă scriitorul Sorin Cerin a protestat pentru modul calomnios în care a fost tratat. **Rezultatul este că Sorin Cerin a fost pus sub interdicția de a mai putea răspunde pe Wikipedia, pe termen nelimitat, deoarece se dorea ascunderea adevărului referitor la recunoașterea sa, în diverse reviste de specialitate, recunoaștere, care a fost pusă la îndoială, de către anumite persoane particulare, ce colaborează sau colaborau la proiectul Wikipedia, care l-au defăimat și calomniat pe Sorin Cerin, aducându-i grave prejudicii de imagine, persoane particulare, ascunse în marea lor majoritate sub diverse porecle, ale căror colaborări se bazează pe voluntariat, care au înlocuit rolul Justiției Române, unica în măsură să stabilească o interdicție pe teritoriul României, cu bunul lor plac.** Practic cenzurat fără scrupule exact ca și în perioada anilor cincizeci când multor scriitori

le era interzis accesul în dicționare sau enciclopedii.[15] O astfel de cenzură se desfășoară și azi într-o Românie, considerată, democratică.Acest proces a fost declinat **Tribunalului București**, deoarece ar fi de competența sa și nu a **Judecătoriei Sectorului 3**, a cărei competență ar face obiectul de *necompetență materială*, motiv pentru care ar fi necesară o instanță de un grad ierarhic superior.

Despre creaţia literară

Debut absolut

În 1986 debutează cu poezia intitulată *Marină* în *Almanahul BTT*, semnând cu pseudonimul Sorin Mara Angel sub care publică un an mai târziu un interviu cu criticul Alexandru Piru în revista Viaţa studenţească. În acea perioadă mai mulţi compozitori scriu melodii pe versurile lui, cum ar fi *Vasile Veselovski*, *Elly Roman*, *Dan Beizadea* şi alţii.

Debut editorial

În 2003 a debutat editorial cu romanul *Destin*.

Presa culturală

Apare în revistele de cultură:**Convorbiri literare**, nr.9,(237),septembrie, 2015, paginile 25-28[16][17],**Familia** decembrie 2009 pag.216[18], ianuarie,2015, pag.60[19], iulie-august, , numarul 7-

8, 2015, pag.242 [20], nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015,pag.16-18 [21] **Oglinda literară**, **Levure Litteraire**[22],**Destine literare** din Montreal Canada,unde este publicat în fiecare număr al revistei, începând cu numarul 5 din aprilie - mai 2009 și până în prezent,[23] **Caiete silvane**[24][25]**Nord literar**, nr.11(150), noiembrie 2015, pag 11[26]**Napoca News**[27]**Cronica română**, **Luceafărul de dimineață**,**Kogaion Review**[28], **L' etoile du Danube**,**Luceafărul** [29] **Luceafărul românesc**[30], *Ecoul*, *Viaţa literară*, **Monitorul cultural**,**Zona Interzisă** din Australia etc. Apar fragmente din opera literară şi filozofică,interviuri sau recenzii critice asupra operei scriitorului.

Aprecieri critice despre poezia filozofică la Sorin Cerin

Prof. univ.dr. Al Cistelecan în cadrul rubricii *Avant la lettre*, sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015,pag.16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că:"Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici,

poeziile ”de meditație”. O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu ”poezia filosofică,” întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat

astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica

imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe

sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un

strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

- **Prof.univ.dr.Elvira Sorohan** Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat in România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol,[31] Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**,numărul 9,(237),paginile 25-28, 2015 [32] sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:"Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică descrescendo, uşor de înţeles, Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea, toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile titulare, îndată te frapează şi vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii", ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios

să vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Şi nu e nouă pentru că rădăcinile existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existenţialist avant la lettre. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori”, în rest, „totul e vînare de vînt”. Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una şi aceeaşi copertă), autorul le subintitulează, ne varietur, „Poezii de meditaţie”, cum şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi

> cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei şi din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispăşească „Păcatul Originar". Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de vaiete". Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai

frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi poezie, este „Iluzia Vieţii”. Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei”. Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă”, „Nemurire”, „Iluzie”, „Absurd”, „Tăcere”, „Moarte”, „Eternitate”, „Adevăr Absolut”, „Vis”, „Liber Arbitru”, „Păcatul Originar”, „Iubirea”, „Singurătatea”, „Înstrăinarea”, „Dumnezeu” şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum”. Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una şi aceeaşi temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii”, înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare. Semnificaţiile se aglomerează în una şi aceeaşi

poezie, cum e Ierarhia Deşertăciunii. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deşertăciune” e angajat într-o combinaţie gravă, tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa”, ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la poezia Industrie a Cărnii Existenţiale: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii.” Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete. Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului” nu e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice

poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală” e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte”, frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor”. În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…”. Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…”. Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…” şi e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective”, şi, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…”. Aici cuvintele s-au întors la poezie. Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de

poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării.” Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia Ierarhia Deşertăciunii, încheiată, în termenii contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine”. Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul” semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare”: „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să înţelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre

nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în Vis şi realitate, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată.” Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în Feline Existenţiale: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum.”/… „Promisiuni Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului”. Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia Jocul de-a Viaţa cu Moartea, este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false şi isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare

Clipă…”. Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului sartrean, în timp ce Matematica existenţei şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei „monde cassé ” percepută critic de francezul Gabriel Marcel. Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei”, dintre poeziile celei dintîi plachete, este Desfrîu. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia Desfrîu, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conştient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu

nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei” ca „joc de noroc”, însoţită de „Speranţă”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul. Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal, acelaşi temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, fiinţa căzută în „neant”, mai are şansa de a fi sortită „Eternităţii”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă şi Eternitate”, „Tăcere” şi „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un artifex, şi, încă, să nu calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces."

- Ana Blandiana:"Poezia de meditatie pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri

filozofice,ci o impletire de revelatii despre aceste adevaruri.Iar raportul dintre intensitatea acestor revelatii si indoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofala a acestei poezii.De altfel,secretul de a putea fixa fulgerul revelatiei este o problema la fel de subtila ca si aceea a pastrarii energiei solare din zilele calde in cele reci."

- **Theodor Codreanu**„Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor”.
- **Ioan Holban**„Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului

spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.

- **Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu “adulterinul Dumnezeu” – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă” a timpului,este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate”.

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării"sau de către „ochii" fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc".

- **Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".

- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu**: "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi.Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic.O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este

rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse “la capăt de hotar ” -,naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii"

- **Conf. univ. dr.Călin Teutişan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme, traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin.Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."
- **Prof.univ.dr.Cornel Moraru**"Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai

mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."

- **Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".
- **Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru**"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".

- **Prof.univ.dr. Ştefan Borbély** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"
- **Gheorghe Andrei Neagu** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale(Greșeala pag.73)Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie

abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"

- **Marian Odangiu**“Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (şi distorsionantă în acelaşi timp !), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…”
- **Eugen Evu**:"...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul “Guvernământului General al Genezei” bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica

în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane….Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în ‘odaia cu oglinzi’ a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, in mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al “căderii umanului în zoon politikon”…Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

Aprecieri critice despre opera sapiențială, aforistică la Sorin Cerin

---

- **Fabrizio Caramagna** declara despre Sorin Cerin în Culegere de înţelepciune, că este:"**O operă monumentală ce scrie istoria aforismului. Sorin Cerin este considerat unul dintre cei mai importanți scriitori de aforisme. Este autorul monumentalei lucrări, care scrie în prezent istoria aforismului, intitulată Culegere de Inţelepciune, ce include 11 486 de aforisme, structurate în 14 volume. Culegere de înţelepciune este considerată una dintre cele mai extinse opere din domeniul aforistic, până în prezent.**"

- *Prof.univ.Dr.*Ion Dodu Bălan considera despre Sorin Cerin că:" este un autor de studii filozofice pe teme îndrăzneţe şi ambiţioase despre nemurire, efemeritate şi eternitate, despre moarte, neant, aneant, credinţă, dor, etc.În faţa unei asemenea creaţii suntem datori să stabilim nuanţe, să aşezăm specia în istoricul ei.Specia aceasta zisă sapienţială cunoaşte o îndelungată tradiţie în literatura universală, de la Homer la Marc Aureliu, François de la Rochefoucauld, Baltazar Garcian, Arthur Schopenhauer şi numeroşi alţii iar în literatura română de la cronicarii secolelor XVII şi XVIII, la Anton Pann, Constantin Negruzzi, Mihai Eminescu, Nicolae Iorga, Garabet Ibrăileanu,Lucian Blaga, George Călinescu până la Corneliu Vadim Tudor.Marele critic şi istoric literar, Eugen Lovinescu, exprima odată părerea şi sublinia „caracterul aforistic”, sapienţial, ca una dintre particularităţile care fac originalitatea literaturii române, găsindu-i justificarea în legătura cu firea poporului român, iubitor de proverbe admirabile.Chiar dacă a trăit un timp în afara ţării, Sorin Cerin şi-a purtat după cum ne spun aforismele sale – ţara în suflet, fiindcă vorba ilustrului poet Octavian Goga „ori unde mergem suntem acasă pentru că până la urmă toate

drumurile se isprăvesc în noi”.În aforismele lui Sorin Cerin descoperim experienţa proprie a unui suflet sensibil şi a unei minţi lucide, dar şi Welthanschaung-ul neamului din care face parte, exprimată într-o formă concentrată, densă.Sorin Cerin este un „moralist” cu o gândire şi sensibilitate contemporană. Unele din aforismele sale concentrate ca energia într-un atom, sunt adevărate poeme într-un vers.Multe din formulările sale gnomice sânt expresia unei minţi iscoditoare, a unei gândiri pătrunzătoare, echilibrate, bazată pe observarea pertinentă a omului şi a vieţii, dar şi pe o bogată informaţie livrescă.Astfel, el se încumetă să definească nemurirea ca „eternitatea clipei” şi recunoaşte „libertatea destinului de a-şi recunoaşte propria sa moarte în faţa eternităţii”, „clipa eternă a lui Dumnezeu care se oglindeşte la infinit în Cunoaştere, devenind trecătoare, deci Destin care este imaginea nemuririi”.”Nemurirea este pustiu doar pentru cei care nu iubesc”,”nemurirea este jocul de lumini al Fiinţei cu Destinul pentru a înţelege ambii importanţa iubirii.Fireşte literatura gnomică, sapienţială, e dificil de realizat, dar Sorin Cerin are resurse pentru a o realiza pentru cele mai mari exigenţe.A dovedit-o în capacitatea de a pune Absolutul în corelaţie cu Adevărul, Speranţa, Credinţa, Păcatul,

Minciuna, Iluzia, Deşertăciunea, Destinul, Absurdul, Fericirea, etc.Un exemplu de corelare logică a astfel de noţiuni şi atribute ale Fiinţei şi Existenţei, ni-l oferă aforismele despre Dor din volumul Revelaţii 21 Decembrie 2012.Bogate şi variate în conţinut şi expresie, definiţiile, judecăţile de valoare asupra uneia dintre cele mai specifice stări sufleteşti ale românului,"Dorul", noţiune greu traductibilă în alte limbi, pentru că e altceva decât saudode-le portughez, soledad-ul spaniol, spleen-ul englez, zeenzug-ul german, melancolie,francez.Fireşte, mai este loc pentru îmbogăţirea acestui capitol, dar ce s-a realizat este foarte bun. Iată câteva exemple care pot fi luate de „pars pro toto" pentru ambele cărţi: „Prin dor vom fi mereu împreună loviţi de aceleaşi valuri ale Destinului ce vor să ne despartă nemurirea de eternitatea lacrimii noastre", „Dorul este cel care a dat întreaga eternitate la o parte pentru a se putea naşte într-o zi ochii tăi",„Dorul este libertatea de a fi a iubirii",„Dorul este focul care arde viaţa pregătind-o de moarte".".

- *Prof.univ.Dr.*Adrian Dinu Rachieru afirmă:"..putem, pensa, desigur formulări citabile, chiar memorabile.Viaţa de pildă, este "epopeea sufletului", viitorul ni se înfăţişează ca "părintele morţii".În fine părăsind "lumea ţărânei"

intrăm în spaţiul virtual, în "eternitatea clipei" (ce ni s-a dat).

- **Prof. univ. dr. Florentin Smarandache**, sublinia despre opera aforistică a lui Sorin Cerin, în revista Destine literare, nr. 39, pag. 92, iulie-octombrie 2016,[33] sub titlul, Un Expatriat și Repatriat Scriitor Român, că, citām:"Am citit cu interes volumele de aforisme şi de suflet ale scriitorului Sorin Cerin. Am afinităţi deosebite pentru literaţii care au cunoscut exilul, deci au fost în aceeaşi situaţie ca subsemnatul. După mineriade, emigrează în Statele Unite, unde locuieşte câţiva ani, apoi revine în România. Domnul Cerin, născut în anul 1963, la Baia Mare, a urmat studiile la Institutul de Limba şi Cultura Italiană din Bucureşti. În prezent este membru de onoare al Asociaţiei Canadiene a Scriitorilor Romani.A debutat cu poezie în anul 1986, iar în volum cu romanul Destin în anul 2003. În ultima perioadă s-a dedicat aforismelor şi meditaţiilor filozofice (logica şi fenomenologia coaxiologica).Mulţi critici au evidenţiat valoarea scrierilorsale, pecum Adrian Dinu Rachieru (―formulări citabile‖), Al. Florin Tene (―sensurile adânci ale revelaţiilor‖), Maria Ana Tupan (―amestecul paradoxal de disperare şi energie‖), Ion Vlad (―reflexivitatea e dominantă creaţiei

sale‖), Cornel Moraru (—profet al neantului‖), Theodor Codreanu:—Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist‖ –cu care subscriu din plin.În creaţiile sale se simt reverberaţii paradoxiste (—Ploi de foc‖), pesimiste (‗‘Nonsensul existenţei‖, —Învaţă să mori‖), metaforice (—Zâmbetul este floarea sufletului‖), logice(—Bineînţeles că şi moartea dispare odată cu fiinţa‖).Unele aforisme sunt memorabile, transformând autorul lor într-un eseist important. Aşteptam cu interes noile sale volume."

- Prof.Dr.Ion Pachia Tatomirescu susţine:"un volum de aforisme, Revelaţii – 21 Decembrie 2012, paradoxiste în majoritatea lor, salvându-se printr-un „curcubeu" în treizeci şi şase de „culori-teme" – un curcubeu propriu deci –, ca un steag fluturând în cerul, în priveliştea Fiinţei (luăm sintagma în accepţiunea lui Platon, din Phaidros, 248-b), ori din înrăzărita margine a Ei, pentru că autorul, deopotrivă poet, romancier şi sofist, „părinte al coaxialismului", sau lirosof, du-pă cum i-ar fi zis Vl. Streinu (pe vremea cercetării operei lui Lucian Blaga), ştie să se exercite întru catharsis pe arcul-orizont al cunoaş-terii metaforice din complementaritatea bătrânei, veşnicei Câmpii a Adevărului" sau "Înstrunarea paradoxistă a aforismelor lui Sorin Cerin într-un

„curcubeu“ de treizeci şi şase de „culori-teme“ – cum spuneam mai sus – încearcă să circumscrie „sacrei date“ de 21 decembrie 2012: absolutul («Absolutul Omului este numai Dumnezeul său»), absurdul («Absurdul Creaţiei este Lumea născută pentru a muri»), adevărul («Adevărul este zăpada topită a Cunoaşterii, din care răsare iluzia lumii»), amintirea («Amintirea este lacrima Destinului»), cunoaşterea («Cunoaşterea se limitează la a nu avea limite»), cuvântul («Cuvân-tul este esenţa păcii pe care a făcut-o Dumnezeu cu sine, realizând că este lipsa din neant: dorul neantului»), destinul («Destinul este urma lăsată de gândul lui Dumnezeu în lumea sufletului nostru»), deşertă-ciunea («Deşertăciunea renaşte doar la maternitatea visului de a trăi»), dorul («În dor stă întreaga esenţă a lumii»), Divinitatea Supremă / Dumnezeu («Dumnezeu nu poate lipsi din sufletul unui om care iubeşte fiindcă iubirea este Dumnezeu»), existenţa («Existenţa se hrăneşte cu moartea pentru a naşte viaţa»), fericirea («Fericirea este Fata Morgana a acestei lumi»), fiinţa («Fiinţa şi Nefiinţa sunt cele două căi ale lui Dumnezeu, pe care le ştim noi, din infinitatea de astfel de căi»), filosofia («Filosofia este desăvârşirea frumuseţii spiritului uman în faţa existenţei»), frumuseţea («Frumuseţea este poarta

deschisă către graţiile cerului»), gândul («Gândul a născut lumea»), genialitatea («Genialitatea este floarea care răsare numai stropită cu apa perfecţiunii») / geniul («Geniul înţelege că unica frumuseţe a lumii constă în iubire»), greşeala («Greşeala nu poate greşi niciodată»), haosul («Haosul este sensul fiinţei faţă de perfecţiunea nefiinţei»), iluzia («Iluzia este esenţa regăsirii în neant»), infinitul («Infinitul este gardianul întregii existenţe»), instinctul («Instinctul este simţirea de către nefiinţă a fiinţei»), iubirea («Iubirea este unica arie a împlinirii din simfonia absurdului»), lumina («Lumina este marea revelaţie a lui Dumnezeu faţă de el însuşi»), moartea («Moartea nu poate muri»), ochiul / ochii («În spatele ochilor se ascunde sufletul»), politica («Gunoaiele umanităţii îşi găsesc singure locul: sunt bogate!»), răutatea («Răutatea este dimensiunea de bază a umanului, în numele binefacerii sau al iubirii»), religia («Religia este speranţa îndoctrinată»), Satan («Satan este cel mai mare deschizător de drumuri al omenirii»), sinuciderea («Societatea este structura sinuciderii colective cel mai adesea inconştiente sau foarte rar conştiente»), speranţa («Speranţa este cel mai apropiat partener»), timpul («Timpul primeşte moartea, trecând în amintire Destinul»), viaţa («Viaţa este naufragiul

timpului pe ţărmul morţii»), viitorul omenirii şi 21 decembrie 2012 («Viitorul este legământul făcut de Dumnezeu cu viaţa» / «Începând cu 21 decembrie 2012, veţi realiza că moartea este veşnica viaţă curăţită de murdăriile acestei lumi»), şi visul («Visu-i împlinirea nonsensului»)."

- **Al. Florin Țene** afirma despre volumul de aforisme intitulat Revelații că: "recenta carte a scriitorului Sorin Cerin”Revelaţii-21 Decembrie 2012”apărută la editura PACO-2008,Bucureşti, cu o ” postfaţă” pe ultima copertă semnată de Al. Florin Ţene, este structurată în 36 de secvenţe cuprinzând cuvinte asupra cărora filozoful s-a aplecat, explicându-le şi interpretându-le filozofic şi chiar etimologic.Înainte de a plonja, prin interpretare, în sensurile adânci ale revelaţiilor trebuie să explicăm ce înseamnă acest cuvânt,ce stă la baza şi etimologia lui.Cuvântul vine de la latinul revelatio, însemnând o dezvăluire, neaşteptată descoperire a unui adevăr ascuns,a unei taine,a unui talent.În concepţie religioasă însemnând o dezvăluire a voinţei lui Dumnezeu, făcută unor persoane,în mod supranatural.Cartea are substanţă filozofică,chiar dacă reflecţiile lui Sorin Cerin sunt cugetări, aforisme sau apoftegme,ordonate tematic şi alfabetic,de fapt sunt adânci expresii ce exprimă o substanţă

filozofică, uneori cu sens de previziune.Spuneam mai de mult că sunt probleme pe care le poţi înţelege prin lecturi şi lecturi prin care îţi poţi limpezii şi înţelege problemele. Cartea de faţă face parte din a doua categorie, îmbogăţind pe cititor cu suportul şi înţelepciunea unor meditaţii profunde şi originale.Sorin Cerin, prin această carte, se înfăţişează cititorilor săi cu un bagaj de cultură vastă şi cu o referinţă variată. Îmi dau seama că îl are ca model pe Bergson, dar şi pe existenţialişti. Nu este departe de Goethe şi-l cunoaşte pe Socrate care spunea: Căci atunci întreaga veşnicie nu pare a fi altceva decât o singură noapte senină. De la acest punct pornesc Revelaţiile autorului nostru. Iată ce frumos spune: Viaţa este epopeea sufletului printre clipele irosite ale eternităţii.Aceste cugetări sunt adevărate micropoeme şi ele exprimă sensuri, trăiri, interpretări ce-l apropie de axiomele şcolii ionice,principiile deveniri lui Heraclit: Destinul nu poate începe şi nici sfârşi,fiind sinele începutului şi sfârşitului. Autorul acestui volum de revelaţii este un bun cunoscător al limbii române şi exprimă o logică, originală, a cuvintelor din care, uneori, izvorăşte ilogicul sensurilor date de cuvinte sau din propoziţiile formulate. El iubeşte schemele filozofice cu depăşirile limitelor cunoaşterii, prin

ontologic ajungând la gnosologic.Unde metafora,comparaţia fără termenul de comparat, are rolul de pelerină de sub care autorul scoate mâna să „vadă“ dacă ”plouă“ cu lumină. Şi întradevăr plouă cu lumina înţelepciuni,fiindcă autorul cunoaşte faptul că limba română are posibilităţile infinitului în exprimare. Fericiţi aceia care n-au ameţit aplecându-se peste abisul ei."

Culegere de înţelepciune

Una dintre cele mai prestigioase edituri româneşti, Editura Eminescu, îi publică în toamna anului 2009 întreaga operă sapienţială incluzând toate volumele de aforisme scoase înainte cât şi alte volume care nu au văzut lumina tiparului până la acea dată.Academicianul Gheorghe Vlăduţescu, filosof, una dintre cele mai mari somităţi din cadrul filosofiei culturii şi umanismului consideră despre :" *Culegere de înţelepciune*:"**Literatura sapienţială are o istorie, poate, veche cât scriitura însuşi.Nu numai în Orientul Antic, dar şi în vechea grecie „ înţelepţii” au ales forma apoftegmatică (sentenţiară), uşor memorabilă, pentru a face, ceea ce se numea în tradiţie elină, paideia, o educaţie a sufletului pentru o formare a lui.Şi în cultura românească tradiţia este bogată.Dl. Sorin Cerin se înscrie în ea făcând o operă de tot remarcabilă.Maximele – reflecţiile sale concentrează o experienţă de viaţă**

şi culturală şi din prea plinul ei se împărtăşeşte altora.Tuturor acelora care vor deschide paginile acestei cărţi de învăţătură, ca orice carte bună, ea le va răsplăti prin participare la înţelepciune, gândul bun al lecturii ei. Această consideraţie asupra operei sapienţiale ceriniene a apărut în:Destine literare din Canadapaginile 26 şi 27, nr.8, Decembrie 2009,Oglinda literară nr.97, ianuarie 2010, pagina 5296 [34]De pe coperta acesteia aflăm următoarele: “Culegerea de faţă conţine toate volumele de aforisme tipărite dar reeditate acum, cât şi cele ce urmau să vadă lumina tiparului până la această dată.Este o ediţie de referinţă a operei sapienţiale ceriniene.Deschizând cartea aflăm de pe prima pagină ce anume lucrări conţine:"În această culegere este publicată întreaga operă de aforisme scrise până la data bunului de tipar din octombrie 2009 de autor, însumând **7012** aforisme.Apar pentru prima oară operele de aforisme:Întelepciune,Patima,Iluzie şi realitate cât şi reeditările revizuite:Revelaţii 21 decembrie 2012,Nemurire şi Învaţă să mori.Toate operele de aforisme care au cunoscut si înainte lumina tiparului vor fi citate doar in actuala formulă îmbunătăţită a ediţiei de referinţă.”Recenzii şi ecouri în presă:Cronica română - *Mai mult decât o “Culegere de înţelepciune”* [35][36]Altermedia România-

Culegere de înţelepciune de Sorin Cerin[37]Revista Familia-O "Culegere de înţelepciune" (noiembrie-decembrie)2009 pag.214,Azi citesc[38]Român în lume*Culegere de înţelepciune de Sorin Cerin scrie istorie literară* [39]În anul 2014 apare publicată întreaga operă aforistică a autorului sub titlul de **Culegere de Înţelepciune- Opere Complete de Aforisme- Ediţie de Referinţă** [40]] In limbile română şi engleză, respectiv, **Wisdom Collection - Complete Works of Aphorisms - Reference Edition**[41], culegere care conţine un număr de **11486 de aforisme**publicate anterior în 14 volume, incluse în actuala publicaţie.

Maxime celebre

- *Doar muritorii caută nemurirea fiindcă nemuritorii nu ştiu ce este aceasta.*
- *Zâmbetul este floarea sufletului.*
- *Dumnezeu este sufletul pereche al întregii lumi.*
- *Să fim optimişti, iubirea mea cea mare, fiindcă avem de partea noastră clipa şi nu Destinul, fiindcă avem eternitatea acestei clipe şi nu timpul, fiindcă ne avem pe noi, acum şi aici, şi nicăieri în urma clipei, fiindcă va ninge cu timp, şi această urmă va fi îngropată de stele căzătoare, devenind o amintire a unei lumi trecute.*

- *Totul este deşertăciune în afară de iubire. Războaiele, structuralizările sociale bolnave, mizeriile acestei lumi se datorează înstrăinării oamenilor de sinele lor care este Iubire şi atât.*

- *Bineînţeles cã şi moartea dispare odatã cu fiinţa*

Coaxialismul

Cărţi publicate

Literatură Sapienţială

Volume de aforisme

- Culegere de Înţelepciune - Opere Complete de Aforisme - Ediţie de ReferinţăWisdom Collection - Complete Works of Aphorisms - Reference Edition, **conţine un număr de 11 486 de aforisme structuralizate în 14 volume publicate anterior la alte edituri, ce sunt incluse în actuala culegere**. 2014
- Dumnezeu și Destin God and Destiny2014
- Rătăcire Wandering2013
- Libertate Freedom2013
- Cugetări esențiale2013
- Antologie de înţelepciuneAnthology of wisdom 2012 conţine un număr de 9578 de aforisme, maxime şi cugetări de Sorin Cerin.

- ContemplareContemplation 2012
- DeşertăciuneVanity 2011
- Paradisul şi InfernulParadise and Inferno 2011
- PăcatulThe Sin 2011
- IluminareIllumination 2011 Conţine un număr de 693 aforisme
- Culegere de înţelepciune în care apare pentru prima oară volumele **Înțelepciune**, **Patima** și **Iluzie și realitate**, alături de cele reeditate ca **Nemurire**, **Învață să mori** și **Revelații**, volume apărute atât separat cât și împreună în culegere în edițiile de limbă engleză online sau tipărite, din Statele Unite, Wisdom Collection 2009Conţine un număr de 7012 aforisme
- ÎnţelepciuneThe book of wisdom 2009 Conţine un număr de 1492 aforisme.
- Învaţă să mori 2009 Conţine un număr de 1219 aforisme.
- Nemurire 2009 Conţine un număr de 856 aforisme.
- Revelaţii 21 Decembrie 20122008 Conţine un număr de 2509 aforisme.

Volume de inspiraţie sapienţială

- IubireAmourLove 2008

- Antichrist, fiinţă şi iubire 2007

Volume de studii filozofice

- CoaxialismulThe Coaxialism2007
- Moarte, neant aneant viaţă şi Bilderberg Group2007
- Logica coaxiologică2007
- Starea de concepţiune în fenomenologia coaxiologică2007

Volume de poezie filozofică

- Filosofia Iubirii - Verighetele Privirilor - Poeme Filosofice[42](Statele Unite ale Aemricii) 2017
- Filosofia Iubirii - Fructul Oprit - Poeme Filosofice[43][44](Statele Unite ale Americii)2017
- Filosofia Iubirii - Lacrimi - Poeme Filosofice[45][46](Statele Unite ale Americii) 2017
- Iluzia Amintirii- Poeme Filosofice[47](Statele Unite ale Americii)2017
- Iluzia Mortii - Poeme Filosofice[48](Statele Unite ale Americii)2017
- Eternitate - Poeme Filosofice[49] (Statele Unite ale Americii)2017
- Strainul Subconstient al Adevarului Absolut - Poeme filosofice[50](Statele Unite ale Americii) 2016

- Paradigma Eternitatii - Poeme filosofice[51](Statele Unite ale Americii) 2016
- Marea Contemplare Universala - Poeme filosofice[52](Statele Unite ale Americii) 2016
- Bisericile Cuvintelor - Poeme filosofice[53](Statele Unite ale Americii)2016
- Trafic de carne vie - Poeme filosofice[54](Statele Unite ale Americii) 2016
- Vremurile Cuielor Tulburi - Poeme Filosofice[55] (Statele Unite ale Americii)2016
- Divinitate - Poeme Filosofice[56] (Statele Unite ale Americii) 2016
- La Cabinetul Stomatologic - Poeme Filosofice[57] (Statele Unite ale Americii) 2016
- Origami - Poeme Filosofice[58](Statele Unite ale Americii) 2016
- Dinainte de Spatiu si Timp - Poeme Filosofice[59](Statele Unite ale Americii) 2016

Pe data de 18 noiembrie 2015 **Sorin Cerin** lansează în cadrul târgului de carte **Gaudeamus**. desfășurat la București,[60][61] cinci noi volume de poezie de meditație, scoase atât în format tipărit cât și online de către editura eLiteratura,[62][63] un proiect susținut de Uniunea Scriitorilor, respectiv Asociația Scriitorilor din București și editura Coresi.

- **A Fi Poet** editura eLiteratura, București 2015
- **O Clipă de Eternitate** editura eLiteratura, București 2015
- **Suntem o Hologramă** editura eLiteratura, București 2015
- **Zile de Carton** editura eLiteratura, București 2015
- **Fericire** editura eLiteratura, București 2015
- Nonsensul Existentei 2015 The Nonsense of Existence - Poems of Meditation[64] United States of America 2016
- Liberul arbitru2015The Free Will - Poems of Meditation[65] United States of America 2016
- Marile taceri 2015 The Great Silences - Poems of Meditation[66] United States of America 2016
- Ploi de Foc 2015 Rains of Fire - Poems of Meditation[67] United States of America 2016
- Moarte2015 Death - Poems of Meditation [68]United States of America 2016
- Iluzia Vieții 2015 The Illusion of Life - Poems of Meditation [69]United States of America 2016
- Prin cimitirele viselor 2015 Through The Cemeteries of The Dreams - Poems of Meditation[70] United States of America 2016
- Îngeri și Nemurire 2014
- Politice2013

- Facerea lumii 2013
- Cuvântul Lui Dumnezeu2013
- Alegerea Mantuitorului2013

Volume de poezie de dragoste

- Adresa unei cești de cafea 2013
- Memento Mori[71] 2012
- Parfum de eternitate[72] 2012
- Umbrele Inimilor[73] 2012
- Inimă de piatră amară[74] 2012
- Legendele sufletului[75] 2012
- Adevăr, Amintire, Iubire[76] 2012
- Eram Marile Noastre Iubiri[77]2012
- Suflete pereche[78] 2011
- Templul inimii[79]2011
- Poeme de dragoste[80] 2009

Romane

- *Destin* 2003
- *Trilogia Destiny cu volumele PsychoApocalipsa şi Exodus urmând să apară Lumina Divină doi ani mai târziu ce avea să întregească ciclul Originea lui Dumnezeu* 2004-2006

- *The origin of God apărut în Statele Unite ale Americii cu volumele The Divine Light PsychoThe Apocalypseşi Exodus*2006

Volume nonfictiune

- Wikipedia pseudo-enciclopedia minciunii, cenzurii şi dezinformării apărută în limba engleză cu titlul:Wikipedia: Pseudo- encyclopedia of the lie, censorship and misinformation [81][82][83][84] Prima carte critică la adresa wikipediei care dezvăluie abuzurile, minciuna, mistificările din această enciclopedie.
- Bible of the Light 2011

Referinţe critice pe autori și publicații

- Elvira SOROHAN [85] Convorbiri literare,paginile 25-28, nr.9 (237),septembrie 2015
- Al CISTELECAN [86] revista Familia nr. 11-12 noiembrie-decembrie 2015, paginile 16-18
- Laura Lazar ZAVALEANU [87]revista Familia nr.7-8, iulie-august, pagina 242, 2015
- Ana BLANDIANA -[88] Oglinda literară nr. 163, iulie 2015, pag. 10998 [89]
- Ioan HOLBAN [90] Oglinda literară nr. 162, iunie 2015, pag.10977 [91]
- Maria Ana TUPAN [92] Oglinda literară nr. 162, iunie 2015, pag.10977 [93]

- Cornel UNGUREANU [94]Oglinda literară nr. 162, iunie 2015, pag.10977 [95]
- Mircea MUTHU [96]Oglinda literară nr. 162, iunie 2015, pag.10977 [97]
- Ion VLAD [98]Oglinda literară nr. 162, iunie 2015, pag.10977 [99]
- Cornel MORARU [100] Oglinda literară nr. 163, iulie 2015, pag. 10998 [101]
- Marian ODANGIU[102] Oglinda literară nr. 162, iunie 2015, pag.10977[103]
- Fabrizio CARAMAGNA - [104][105],[106][107][108][109][110][111][112][113][114]
- Acad. Gheorghe VLĂDUŢESCU - [115][116]paginile 26 şi 27, nr.8, Decembrie 2009,Oglinda literară nr.97, ianuarie 2010, pagina 5296 [117]
- Ştefan BORBELY [118] Oglinda literară nr. 162, iunie 2015, pag.10977 [119]
- Calin TEUTISAN [120] Oglinda literară nr. 163, iulie 2015, pag. 10998 [121]
- Ovidiu MOCEANU [122] Oglinda literară nr. 163, iulie 2015, pag. 10998 [123]
- Gheorghe Andrei NEAGU [124] Oglinda literară nr. 163, iulie 2015, pag. 10998

- Ion DODU BĂLAN:Sorin Cerin-Despre creaţia sapienţială[125][126][127][128]"/[129]Agenţia de ştiri Napoca News,revista Nordlitera,Zona Interzisă, pagina Ligii Scriitorilor din România, Oglinda literară,Luceafărul românesc şi Destine literare din Canada.
- Theodor CODREANU [130] Oglinda literară nr. 162, iunie 2015, pag.10977 [131],Dualismul ca ispită a raționalismului, Oglinda literară nr.167, noiembrie 2015, pag.11283-11284-11285 [132]
- Florentin SMARANDACHE: Un Expatriat și Repatriat Scriitor Român, Destine literare, revistă a Asociației Canadiene a Scriitorilor Români, nr. 39, pag.92,iulie-octombrie 2016 [133]
- Ion PACHIA TATOMIRESCU:Aforismele revelarii sacrului dienoc de 21 Decembrie 2012, in cerul lui Sorin Cerin: Oglinda literară nr.97, ianuarie 2010, pagina 5296 [134]
- Eugen EVU - Fulgurante la Sorin Cerin[135]
- Dumitru CHIOARU [136]
- Al Florin ŢENE: Sorin Cerin un filozof al metaforei şi un poet al cuvântului [137][138]Agenţia de ştiri Napoca News şi revista Nordlitera.

- Henrieta Anişoara ŞERBAN,Revista Kogaion Review [139] şi Revista Luceafărul Românesc "coaxialismul-de-sorin-cerin"/
- Adrian Dinu RACHIERU: [140][141] Revista Luceafărul românesc, Oglinda literară,nr. 89 din 2009
- Elisabeta Iosif, Mircea Alexandru Pop, Revista Zona Interzisă:Note critice asupra aforismelor şi cugetărilor din "Revelaţii 21 Decembrie 2012" [142]
- Denis Buican,Elisabeta Iosif"revelatii-21-decembrie-2012"-de-sorin-cerin

Bibliografie de critică literară

- Theodor Codreanu, Anamorfoze, editura Scara, București, pag. 130-148,[143]2017
- Ioan Pachia Tatomirescu, Pagini de istorie literara vlaha de maine, editura Waldpress, Timișoara, [144]2014
- Eugen Evu, Terapie de joc, editura Tipo Moldova, iași, pag. 268 [145] 2014

Antologii

- **The Little Red Book of Hope**,(Mica carte roșie a speranței)by Nick Lyons and Tony Lyons,*Skyhorse Publishing*; 1 edition (May 7, 2013)USA, pag 102,184 [146]

- **Antologia dell'aforisma romeno contemporaneo**,(Antologia aforismului românesc contemporan) autori Fabrizio Caramagna, Alina Breje, *Genesi editrice*, Italia [147] [148][149][150][151][152][153][154][155]2013
- **Quotes and Sayings: Quotes of Wisdom and Knowledge** by Pamela T Peters,CreateSpace Independent Publishing Platform; Lrg edition (May 6, 2012,USA, pag.35[156]
- **Pathways to Wisdom,: Inspired by Nature with Contemplative quotations** by MS Margaret L. Jackson, CreateSpace Independent Publishing Platform (November 20, 2014USA, pag. 43[157]
- **The Book on Truth and Honesty Quotes** by Neal Ranzoni, CreateSpace Independent Publishing Platform July 23, 2012,USA, pag.125[158]
- **The Book On "Wisdom Quotes" (The Book On Quotes Series)** by Neal Ranzoni,CreateSpace Independent Publishing Platform May 13, 2013,USA,pag.129[159]
- **Antologie de proză contemporană românească**, colecţia Sărmanul Dionis, editura

Scrisul contemporan, autor Carmen Cătunescu, Ploiești, 2014[160]

- **Antologie de poezie contemporană românească**,colecția Porni Luceafărul,editura Scrisul contemporan, autor Carmen Cătunescu, Ploiești,2014[161]
- **Dincolo de cuvânt**, coordonator Valentina Becart, editura Arhip Art, Sibiu[162][163]2012

Dicționare

- **Un Dicționar al Scriitorilor Români Contemporani, volumul IV, Opera Omnia**, pag.137 -146, coordonator Ioan Holban, editura Tipo Moldova, Iasi [164] 2016
- **Cartea ințelepciunii universale** - Dicționar de maxime și aforisme din cultura română și universală, autor Nicolae Mareș, editura eLiteratura, București, [165] [166]2014
- **Dicţionarul scriitorilor români de azi**, autori Boris Crăciun şi Daniela Crăciun-Costin, editura Porţile Orientului, Iaşi. (revista Convorbiri literare)[167] [168]2011
- **Dicţionarul biobibliografic**, autori Anda Dejeu,Nicoleta Avram, Izabela Cerchezan, Andrei Cete, Sandra Cibicenco, Mădălina Olteanu, Andreia Precub, Roxana Roman, editura Dacia XXI, Cluj Napoca. [169]2011

Lansări de carte

- Lansarea celor cinci carti de poezie de meditatie la targul de carte Gaudeamus 2015 pe data de 18 noiembrie. Acestea sunt: Fericire, Suntem o Holograma, Zile de carton, O Clipa de Eternitate si A Fi Poet. Toate aceste carti sunt scoase de catre editura eLiteratura atat in format tiparit cum se vede in video cat si online. [170][171]
- Lansarea cărții de aforisme Revelații, la biblioteca metropolitană din București, [[2008][172][173]
- Lansarea Coaxialismului la librăria Mihai Eminescu, București, 2007[174][175]

Opera lui Sorin Cerin din arhiva internet

- Internet Archive Sorin Cerin

Sorin Cerin - Cote cărţi în principalele biblioteci din România

---

- Biblioteca Academiei Române
- Biblioteca Naţională a României
- Biblioteca Metropolitană Bucureşti

Sorin Cerin pe Amazon

- Amazon Sorin Cerin De aici pot fi cumpărate cărţile autorului Sorin Cerin, ce întregesc întreaga sa operă, în format tipărit sau kindle.

Sorin Cerin video-interviuri

- Sorin Cerin - Sfinxul din Bucegi si Sacralitate
- Interviu cu Sorin Cerin in parcul IOR
- Sorin Cerin - Despre moarte I
- Sorin Cerin _ Despre moarte II
- Sorin Cerin _ Despre viata
- Sorin Cerin - Despre fericire I
- Sorin Cerin - Despre fericire II
- Sorin Cerin - Despre fericire III
- Sorin Cerin - Despre moarte si divinitatea Luminii
- Sorin Cerin - Ce este viața?
- Sorin Cerin - Despre spiritualitate
- Sorin Cerin - Conștiința Universală
- Sorin Cerin - Despre Dumnezeu
- Sorin Cerin - Amintirea este esența lumii
- Sorin Cerin - Despre coaxialism - Interviul editiei cu Anda Gavril la TV Romania Cultural (2007)

Sorin Cerin pe Goodreads

- Pagina despre Sorin Cerin, cărţi apărute, citate,etc

Sorin Cerin în L'Aforisma nel mondo – letture e scritture aforistiche contemporanee

---

- L'aforisma in Romania, Sorin Cerin

Sorin Cerin pe YouTube

- Pagina de Youtube Sorin Cerin

Citate celebre

- Top Famous Quotes
- Notable Quotes
- Famous Quotes Fusion
- They Said So
- Sorin Cerin Philosopher Quotes
- Citate Sorin Cerin în limba suedeză
- Quote tab
- Sorin Cerin Share Quotes
- Sorin Cerin Quoted Daily
- Citate alese
- Citate celebre
- Citate celebre Rightwords
- Citate de dragoste
- Maxime de Sorin Cerin

- Citate in engleza (Goodreads quotes)
- Citate in engleza (Search Quotes)
- Citate in engleza (Successories Quotes)
- Citate in engleza (Famous Sorin Cerin Quotes)
- Citate in engleza (Famous Quotes by Sorin Cerin)
- Citate in engleza Sorin Cerin Favourite Famous Quotes)
- Citate in engleza (Sorin Cerin Great Quotes)
- Citate in engleza (Sorin Cerin Citate celebre.eu)
- Citate bizi
- Citate Descopera

Poeme

- Poeme de Sorin Cerin

Interviuri în presă cu Sorin Cerin

- Interviu cu filosoful Sorin Cerin

Referiri la opera lui Sorin Cerin

Andrei Hrebenciuc [176] Thomas Leitch Wikipedia U

Categorii: Filozofi români | Autori de aforisme | Scriitori români | Autori români | Eseişti români | Poeţi români | Participanţi la revoluţia română din 1989 | Naşteri în 1963 | Români în viaţă | Gânditori români